

návrh ten učinil již za kárného řízení v první stolici. Napadené rozhodnutí odpovídá i po této stránce zákonu a stavu věci, a nemá významu, že kárná rada shledala podnět k zakročení proti odvolateli za řízení, zahájeného o vlastním kárném oznámení odvolatelově.

Čís. 111 dis.

Jde o porušení povinností povolání, nevyhověl-li kandidát advokacie vyzvání kárné rady advokátní komory, by vrátil oznámení, které mu bylo kárnou radou zasláno k vyjádření.

Odvolání vrchního prokurátora jest přípustné (§ 47 čís. 3 kár. stat.), domáhá-li se změny kárného nálezu jen v tom směru, že se obviněný dopustil kárného přečinu porušení povinností povolání.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Ds II 3/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního prokurátora z nálezu kárné rady advokátní komory moravské ze dne 7. prosince 1929, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nálezn v ten smysl, že se obviněný jednáním v nálezu uvedeným dopustil kárného přečinu porušení povinností povolání.

D ů v o d y:

Po stránce formální jest předeslati, že odvolání vrchního prokurátora jest podle § 47 čís. 3 kár. statutu přípustné, ano se domáhá změny kárného nálezu jen v ten smysl, že se obviněný dopustil svým jednáním kárného přečinu porušení povinností povolání. Ve věci jest odvolání oprávněno. Kárný nálezn klade obviněnému za vinu, že přes trojí výzvu kárné rady advokátní komory ze dne 8. dubna, 23. září a 21. října 1929, by vrátil oznámení Františky H-é, které mu bylo kárnou radou zasláno k vyjádření, oznámení nevrátil, ba ani se nevyjádřil, proč je nevrací. Kárná rada neshledala v tomto jednání obviněného kárný přečinn porušení povinností povolání, jež v něm spatřovalo usnesení odkazovací, nýbrž uznala ho vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vycházejíc z názoru, že v souzeném případě nešlo o porušení zákonné povinnosti obviněného k jeho stavovskému úřadu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Kárná rada advokátní komory jest podle § 33 adv. řádu a §§ 2, 3 kár. statutu stavovským úřadem advokátů a kandidátů advokacie. Zákon vyhradil advokátům právo autonomní správy všech jejich stavovských věcí, včetně kárné moci nad advokáty i kandidáty advokacie. Kárnou moc nad těmito osobami vykonává příslušná kárná rada a jest jí proto přiznati postavení a oprávnění nadřízeného úřadu proti nim. Jest tudíž advokát a kandidát advokacie povinen právě se zřetelem ke svému povolání uznávati autoritu a býti poslušen příkazů tohoto

svého stavovského úřadu, jehož zdárná působnost by jinak ani nebyla možnou. Plnění této povinnosti lze podle advokátního řádu a kárného statutu vynutiti jen kárným řízením a nebyl proto obviněný této povinnosti zproštěn ani v době, kdy se proti němu vedlo kárné řízení (srovnej rozhodnutí čís. 29, 41 a 64 dis. sb. n. s.). Obviněný mohl sice odepřít zodpovídati se ve věci, nesměl však ponechati bez odpovědi opěťované výzvy kárné rady, by jí vrátil oznámení, jež mu zaslala, neboť tímto chováním dal najevo, že nedbá příkazu a neuznává autoritu svého představeného úřadu stavovského. Jde tedy o porušení povinnosti povolání. Tuto podstatu chování obviněného vystihuje věcně správně i kárný nález, praví-li, že v něm spočívá zpuřnost proti kárné radě a že bylo způsobilo stížiti činnost kárné rady.

Čís. 112 dis.

Cti a vážnosti stavu se přiči, žádal-li na cti uražený advokát složení pokuty a zaplacení útrat trestního řízení pohrůzkou trestního oznámení a pustil-li se do vyjednávání s odpůrcem za zády a bez vědomí jeho právního zástupce.

Není zmatkem, nebylo-li obviněnému včas oznámeno, kdo v kárném senátě zasedá; zachování lhůty § 40 kár. stat. není předeepsáno pod zmatečností.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Ds II 5/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném sedění odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 14. prosince 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přechinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Vytýkaje zmatečnost kárného řízení, má odvolatel mylně za to, že kárný senát vůbec neodpověděl na jeho návrhy v písemném podání z 12. prosince 1929 na doplnění řízení. Kárný senát o jeho návrzích podle protokolu o ústním kárném líčení výslovně rozhodl, zamítavě, maje je za nerozhodné, a to právem, jak bude ještě doličeno. Není zmatečností ani, že prý odvolateli nebylo včas oznámeno, kdo v kárném senátě zasedá. Pro toto oznámení (seznaní) bylo času dosti přímo před zahájením ústního kárného líčení. Nedostavil-li se odvolatel k němu, jdou následky toho na jeho vrub. Zachování lhůty § 40 kár. stat. pro dodání kárného nálezu není předeepsáno pod zmatečností a nemělo na dovolatelovu obhajobu škodlivý vliv. Není tudíž jeho porušení pro rozhodnutí podstatným.

Prováděje výtku, že jeho jednání nevyčerpává pojmové znaky činů, jimiž byl uznán vinným, nevystihuje odvolatel jádro věci. Ve výroku pol. I. nevytýká kárný nález odvolateli, že příliš důrazně hájil svou čest